

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd epistolis Constantij reuersus Athanasius sedem suã capessit, & de
Episcopis Antiochenis & alterna Constätij & Athanasii petitione, et numinis
in hymnis celebratione. Cap. XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

oblata esset, q̄ isti episcopi rectè de Deo sentiret, quodq; iniustè in exiliũ missi essent, imperatorè inde eos reuocasse: sciscitatũque ab illis esse, quid causa esset, cur à decretis Concilij Nicæni dissentirent, idq; cum ipsi formulæ fidei in eo Concilio editæ essent facti participes: eos autem respondisse, quòd neutiquam ex animo ei essenssi fuissent, sed quòd vererentur, ne ille, vt erat verisimile, contentionem de hac re susceptam improbens, à religione Christiana velut ambigua & plena controuersia ad Gentilium superstitionem se transferret, & ecclesiã, quoniã nuper fidem Christi receperat, & adhuc lauacro minimè tinctus erat baptismatis, persequi inciperet. Qua audita satisfactiõẽ, feruẽ Constantinũ veniam illis tribuisse: prouidisseque vt aliud rursus conciliũ cogeretur. At verò dũ ista institueret, morte antè occupatũ, quàm posset ea perficere: ac propterea filio Constantio, vtpote maiori natu, quàm Constans, dedisse in mandatis, vt hãc rem perficiendam curaret: quippe imperiũ ei nihil profuturũ, nisi diuinum numẽ primò omnĩũ fide cõsentiẽte ac cõcordi coleretur. Itaq; Cõstantiũ patris volũtati obsequẽtẽ, Conciliũ Arimini cõuocasse: ex qua vna remaximè eorũ mēdaciũ perspicuè deprehēditur. Nam Arimini cõuenere ad conciliũ episcopi Hypatio & Eusebio Cõs. cũ iã Cõstãtius post mortẽ patris in imperii administratione circiter viginti duos annos confecisset, multaq; interea rēporis cõcilia celebrata essent, in quibus de his vocibus **CONSVBSTANTIALI** & **SVBSTANTIA** simili, disceptatũ fuisset. Omnino autẽ nemo filiũ patri substantia similẽ opinari voluit, quoad Aetius grauitèr de hac re differuisset. Ad quã doctrinã tollendam imperatoris mado episcopi tum Arimini, tum in Seleucia eodem tempore in vnum conuenerunt. Quare constat non mandatum Constantini, sed Aetii disputationem causam concilii Ariminenfis verè fuisse. Atq; quòd ista quidem ita se habent, in sequenti quoque sermone ostendemus.

Quòd epistolis Constantij reuersus Athanasius sedem suã capessit, & de Episcopis Antiochenis & alterna Constãtj & Athanasii petitione, et numinis in hymnis celebratione. CAP. XIX.

Constans

Constans autē rebus gestis in cōcilio Sardicēsi cogni-
 tis, scripsit ad fratrem Constantiū literas, uti Athanasio
 & Paulo ecclesias suas redderet. Vbi vero itellexit fra-
 tre diē de die ducere, scripsit denuō, ut vel viros istos reci-
 peret, vel se ad bellum gerendū pararet. Constantius igitur
 cū de hac re cū episcopis oriētis cōmunicasset, stultum pu-
 tauit ob eā causam bellum ciuile & intestinum suscipere.
 Quo quidē cōcilio inductus, Athanasium ex Italia accer-
 sit, datq; illi potestātē publicos currus, quibus rediret, ca-
 piēdi, atq; crebris literis ad ocys reuertēdum hortatur. A-
 thanasius autē eo tēpore in Aquileia vitam agens, acceptis
 Constantii literis, venit Romam cum Iulio, quid sibi agen-
 dum sit, constituturus. Qui cum perhumanitūs dimisit, de-
 ditque eius causā ad clerum & populum Alexandrinum li-
 teras, quibus tum eum ut pote multis periculis nobilitatū,
 magnopere, uti par erat, laudaret, tum ecclesie Alexandrine
 reditum, tam præclari episcopi gratularetur, tum deniq; ut
 eadē cum illo sentiret, hortaretur. Inde verò Antiochiā, vr-
 bē Syriæ, in qua iā tum cōmorabatur imperator, rectā cō-
 tēdit. Cuius vrbis ecclesias iā administrauit Leontius. Nā
 post exiliū Eustathii, fautores sectæ Arianae Antiochiæ se-
 dē obtinebāt: primū Euphroni^o: deinde Placitus, tū Step-
 han^o: quo, velut episcopatu indigno, iā dimoto, ad extremū
 Leontius episcopatū illū gessit: quē quidē, ut à fide catho-
 lica auersum, deuitauit Athanasius. Atque cū illis, qui Eu-
 stathiani vocabantur, cōmunicauit, cōuentu in ædibus pri-
 uatis peracto. Vbi autē Constantiū beneuolū erga se, & fa-
 cilē expertus est, & putauit suā sibi ecclesiā restitutam fore,
 imperator admonitus ab Arianae sectæ præsidibus, sum e-
 quidem, inquit, paratus ad promissa præstanda, quibus im-
 pulsus te accersui. Quare ipse beneficium, quod ego abs-
 te petam, iure debes mihi concedere. Id quidem est, ut ex
 multis ecclesiis, quæ tuæ ditioni subiiciuntur, vnā habe-
 ant illi, qui tecum communicare detrectent. Cui Athana-
 sius, maxime, inquit, ò imperator: quandoquidem æquum,
 imò vero necesse est tuis mandatis obtemperare: neq; pro-
 fecto tibi equidem contradicam. Verum cum Antiochiæ
 quoque sint, qui communionem eorum, qui aliter atque
 nos de religione sentiunt, omnino refugiant, idcirco si-
 mile

SOZOMENI HISTOR.

mile beneficium abs te mihi tribui postulo: ut videlicet isti-
 itidem in hac vrbe vnam habeat ecclesiā, in qua liberè ac si-
 ne metu in vnum conueniant. Postulatione igitur Athana-
 sij ab imperatore, velut æqua approbata, cōmodū visum est
 Arianis ré silentio præterire: quippe existimarunt suam opi-
 nionem propter Athanasium nullā omnino apud Alexandri-
 nos progressionē facturā, præsertim cum ille non modò ad
 suę doctrine fautores in eadē firmè continēdos, verū etiam
 ad pelliciēdos aduersarios satis haberet viriū & facultatis
 Apud Antiochenos autem, si istud fieret, primum Eustathi-
 anos, qui multi erant numero, conuentus facturos: deinde
 uti simile veri erat, nouas res molituros, cum impunè suos
 in vnum cogere possent. Quandoquidem, Arianis etiā ec-
 clesias occupantibus, totus clerus ac populus Antioche-
 nus eorum opinionibus non penitus obsequeretur, sed in
 cœtus pro more, dum deū hymnis collaudabant, distribu-
 ti, sub finem hymnorū, singuli suā opinionē declararent, &
 alij non patrem modò, sed filium etiam, utpote patri hono-
 re æqualem, gloria efferrent, alij patrē in filio esse dicerent,
 atq; per hanc præpositionē, IN, filium patre inferiore ostē-
 dere conarentur. Tandē, his rebus ita cōparatis, Leontius,
 qui sectæ Arianae deditus, illo tēpore sedem episcopalem
 Antiochenam gubernaret, incertus animi, quid ageret, ta-
 met si non aggredere eos qui hymnis fidei concilij Ni-
 cæni consentientibus deum laudarent, prohibere (metu
 ebat enim ne populus seditionē cōflaret) tamen manu ad
 caput, quod iā valde canescebat admota, dixisse fertur: hac
 niue liquefacta, multum erit luti. Quo significare voluit,
 se mortuo, dispares illos hymnorū modos tandē in popu-
 li seditionem recasuros, quando episcopi, qui ei succede-
 rent, nullo modo paterētur itidem se populi arbitrio in o-
 mnes partes circumferri.

*Quid Cōstāsius pro Athanasio Aegyptiis scripse-
 rit, & de Hierosolymitano concilio. C. A. XX.*

Imperator autem dimittit Athanasium in Aegyptū, scrip-
 sitq; pro eo literas cum ad episcopos & presbyteros cu-
 iusq; ciuitatis, tū ad populū ecclesiæ Alexandrinæ: qui-
 bus & vitā eius piē actam & probitatē morū cōmendauit,
 eosque